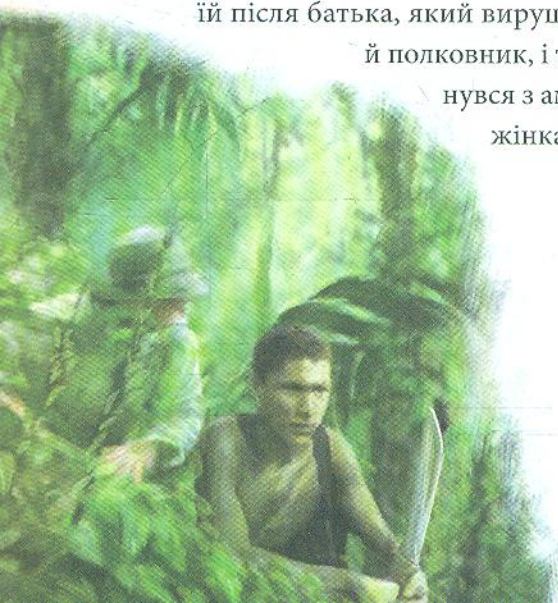

глава I

У пошуках Ельдорадо

Із серця диких амазонських джунглів вийшла біла жінка. Поперед неї йшов Бернардіно, індіанський провідник, який прокладав шлях за допомогою мачете. Жінка була замислена і йшла з опущеною головою, уважно дивлячись собі під ноги. Три носії тягли необхідний багаж та запаси. Вони вірно їй служили, хоча бачили її вперше; вони були здивовані, що біла жінка і до того ж сама подалася в найнедоступніший регіон тропічного лісу. Але вона знала, що робить. Урешті, вона не вперше проходить Амазонською трасою полковника Персі Гаррісона Фосетта, великого вікторіанського мандрівника, який шукав золоте місто Ельдорадо. Детальна копія мапи, яка колись належала Фосетту, була однією з небагатьох речей, що залишилися їй після батька, який вирушив тією самою дорогою, що й полковник, і так, як і він, ніколи не повернувся з амазонських джунглів. Власне, жінка майже не пам'ятала батька.

Ельдорадо

Міфічна країна, щедра на золото. Через багато згадок в індіанських легендах її стали розшукувати. Одними з перших, хто хотів знайти міфічне місто, були іспанські конкістадори. Вважається, що джерелом легенди слугував звичай, коли вождь одного з індіанських племен проводив жертвоприношення, обсипаючись золотим порошком. Можливо, в цих легендах є зерно правди...

Діалект – це регіональна мова, яка відрізняється певними особливостями від загальнонаціональної. Цей термін найчастіше вживають на позначення екзотичних мов.

Індіанське плем'я куйкуро, інша назва калапало,

населяє регіон Мату-Кросу в Бразилії, у гірському басейні річки Шінгу. Останні відкриття доводять, що колись на цих теренах розквітала цивілізація: індіанці зводили досконало організовані поселення й вирощували багато рослин, не знищуючи при цьому тропічний ліс. Вони вміло використовували його багатства. Кінець цій цивілізації принесли бактерії чи віруси, привезені з собою європейцями.

Хвороби призвели до вимирання багатьох амазонських поселень, а спустошені села швидко поглиналися джунглями. Зараз індіанці калапало, як і більшість інших племен, воюють за свою територію. Мешканці Амазонії намагаються привернути увагу світу до знищення й вирубання величезних ділянок екваторіальних лісів. Разом з лісами зникли тисячі видів рослин і дерев, які наступні покоління, можливо, більше ніколи не побачать.

Раптом її вирвав із думок тривожний шурхіт.

За мить із заростей вийшов невеличкий індіанець. Жваво жестикулюючи і видушуючи із себе короткі, уривчасті фрази на діалекті, який мандрівниця, звісно, не могла зрозуміти.

– Про що йдеться? – запитала вона у свого провідника.

– Дружина вождя племені калапало дуже хвора, навіть шаман нічого не може вдіяти, – швидко переказав він.

– О, це сумно, – промовила жінка.

– Вождь хоче, щоб тивилікувала його дружину, – додав Бернардіно.

– Я? – жінка витріщила очі. – Я не лікар! І власне, звідки він про мене знає? – здивувалася вона.

– Якщо в джунглях з'являється самотня біла жінка, то всі про неї знають. Навіть мавпи про це говорять, – провідник здвигнув плечима.

Жінка недовіриливо, але й з острахом підняла голову й обвела поглядом верхівки дерев.

– Ми повинні піти з ним? – вона з неохотою вказала на індіанця.

– Я б не радив йому відмовляти, – провідник похитав головою. – Це плем'я відоме як канібали, – налякав він. – Навіть сьогодні люди тут пропадають без сліду. Напевно, нас уже зараз тримають на мушці.

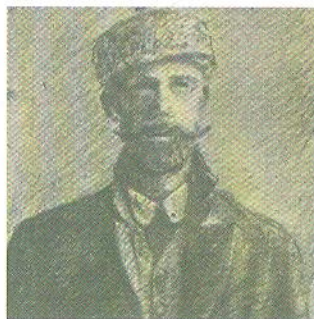
Жінка затремтіла.

– Не хочу закінчити, як пообідня закуска, – буркнула вона й голосно скомандувала: – То ходімо!

«Що буде, якщо я не вилікую дружину вождя? – думала жінка з дедалі більшим неспокоєм. – А що як батько теж натрапив на індіанців калапало?..»

Вона не закінчила цю страшну думку. Він, напевно, не дав би себе з'їсти. Може, хоча б у поселенні вона натрапить на якусь інформацію про нього. Ймовірно, в їхніх легендах збереглася згадка про полковника Персі Фосетта. Дехто вважає, що він не пропав безвісти, а дістався до золотого міста. Можливо, за це він заплатив велику ціну. Чи батька спіткала така сама доля?

За секунду вагань жінка дійшла висновку, що має багато приводів відвідати поселення індіанців калапало.

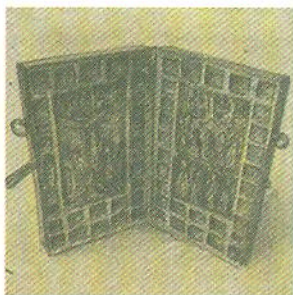
Персі Гаррісон Фосетт

народився 1867 року. Відомий англійський відкривач вікторіанської епохи. Він захоплювався Амазонією та її племенами. Конкістадором він не був, лише вченим. Двадцять років свого життя він присвятив дослідженню амазонських джунглів. Озброєний компасом та мачете, з дешевим екіпіруванням, він міг тижнями бродити дикими регіонами Амазонії, невідомими білим людям. Він перешкоджав винищенню індіанської культури, намагався пізнати їхню історію, мистецтво та мови. За внесок у створення мап Південної Америки Королівське географічне товариство нагородило його медаллю. Фосетт вважав, що тропічні ліси Амазонії приховують таємницю загубленої цивілізації. Він першим прагнув віднайти Ельдорадо, яке називали «Місто Z». У 1925 році він вирушив у чергову подорож. Плани експедиції та маршрут тримав у великій таємниці, щоб ніхто його не випередив. Він пішов разом із сином Джеком і другом Раймелом. Вони не повернулися. Індіанці калапало, що досі мешкають на землях, які належать до Народного парку Шінгу, останніми бачили мандрівника живим. Потім усі його сліди зникли. Експедиція Фосетта обросла легендами. Багато хто вважав, що йому вдалося знайти зникле «Місто Z». Що там відбулося насправді, знають лише джунглі...

глава II

Знову разом

Реліквія – це, як правило, останки святих чи якісь предмети, яких святи могли торкатися. У Середньовіччі часто продавали фальшиві реліквії.

Релікварій – зазвичай багато оздоблена посудина, яка слугувала для зберігання святих реліквій. Релікваріям надавали різних форм. Вони могли мати форму дароносиці, хреста, скриньки, коробки, труни і навіть руки чи голови.

– Шкода, що справа з релікварієм не зрушила з мертвої точки, – зітхнула Аня.

У кімнаті брата вона переглядала третій том «Хронік Архео».

– Я думала, що з цього вийде ще одна пригода, – Аня знову зітхнула, дивлячись на кілька списаних рядків книжки. Решта сторінок залишилися чистими.

– Я теж думав, що дядько Ришард напав на слід цікавої загадки, – промовив Бартек. – І багато на це вказувало.

Аня закивала головою, погоджуючись із братом.

– Коли ми були в Греції на прощальній вечірці, Каштелян подзвонив тобі. Він розповів про загадковий пергамент, який знайшов під час реставраційних робіт у замку, – нагадала Аня. – Тоді він навіть не був упевнений, з якого той періоду і чи такі автентичний.

Пергамент – матеріал для письма, що виготовлявся зі шкур звірів.

Він був витривалішим, ніж папірус, й уможлиблював використання чудових оздоблень, мініатюр і навіть дуже деталізованих малюнків. Його назва походить від стародавнього міста Пергамон.